

Cuprins

<i>Prefață (Valérie Khan)</i>	5
Prolog	9
Introducere	17
1.	20
2.	33
3.	47
4.	63
5.	80
6.	93
7.	104
8.	111
9.	120
10.	134
11.	151
12.	157
13.	174
14.	187
15.	199
16.	215
17.	231
18.	243
19.	252
20.	266
21.	276
Epilog	305

Naziran

împreună cu Célia Mercier

ARSĂ CU ACID

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2020

— Nu voi cumpăra aceste medicamente, nu vreau fata asta, mă doare-n cot de pruncul ăsta! Ești piază rea!

Ne întoarcem în sat cu autobuzul. Adil nu-mi vorbește tot drumul. Acasă, își anunță familia că sunt într-adevăr o femeie rea, pentru că aștept încă o fată. Ce ghinion! Mă închid în camera mea. Nu mai am chef de mâncare, sunt prea descurajată. Cumnatele mele discută în curte. Le aud șușotind dincolo de fereastra camerei.

Sunt disperată. Hotărăsc să mă duc la verișoara Roxana, confidenta mea. Roxana e în camera ei. Mă pofteste să intru și mă întreabă de ce arăt atât de rău. Încep să-i povestesc despre ecografie, despre reacția lui Adil... și izbucnesc în lacrimi înainte să pot termina. Roxana mă privește cu bunăvoință.

— Nu te chinui. Oricum, soarta noastră e în mâinile lui Dumnezeu. N-avem ce face.

Mă întreabă dacă vreau să mănânc ceva, dar îi spun c-am mâncat. Roxana ridică ochii spre cer și-mi răspunde:

— Știu foarte bine cum e Adil, sunt sigură că nu ți-a dat nimic de mâncare!

Încălzește ce i-a rămas de la masă pe vatra din curte și-mi pregătește o farfurie. Mă străduiesc să mănânc cu ea, chiar dacă n-am nicio poftă. Îi spun că Adil a aruncat rețeta. Roxana oftează. Îmi aduce din dulapul cu alimente linte și fructe proaspete.

— Uite, astea o să-ți dea puteri. Trebuie să ai grijă de tine.

Îi mulțumesc cu lacrimi în ochi și duc alimentele acasă. Când intru, Adil mă așteaptă în cameră. Se uită la mine și-mi ia pachetul din brațe.

— Cum se face că ai bani să cumperi linte?

Adil știe că n-am o para. El îmi ia tot salariul direct de la marele proprietar când mă duc să muncesc pe câmpul de bumbac. Se enervează.

— Ai un ibovnic, nu-i așa? El îți face cadouri? Am obosit să tot aud aceste reproșuri.

— Spui prostii. Verișoara Roxana mi le-a dat; ei, cel puțin, i-a fost milă de soarta mea.

Adil continuă să bombăne singur. Nu îndrăznesc să-l contrazic, fiindcă e din ce în ce mai bolnav. Toate economiile noastre s-au dus pe consultații și medicamente. Adil chiar a fost nevoit să vândă o parte din pământul lui ca să poată plăti doctorul. Constată însă că pastilele n-au niciun efect. Mullahul din sat îi scrie surate din Coran pe o bucată de hârtie pe care Adil trebuie s-o așeze pe fundul unui pahar. Îl umple apoi cu apă și-l bea pe nerăsuflăte. Tot degeaba.

În fiecare seară, mă rog pe ascuns lui Dumnezeu să-l vindece pe Adil. E soțul meu. În ciuda defec-telor sale, el e tot ce am. Chiar dacă doctorul mi-a explicat că e contagios, am grijă de Adil, îi masez picioarele ca să-l destind și-i gătesc supe de pui.

În unele seri, Adil mă imploră să nu mă apropii de el, îi e teamă să nu iau și cu boala. Eu însă vreau un singur lucru, să se vindece. Ce dacă mă îmbolnăvesc!

Nici veștile din satul meu natal nu sunt bune. De când a dispărut Gongui Ma, tata e suferind. Vecinii îl iau în râs când trece pe stradă:

— Ce-ai făcut, Murtaza, ți-ai vândut nevasta și-acum te-a pedepsit Dumnezeu! Așa-ți trebuie!

A ajuns de râsul satului. Exasperat, tata a hotărât să părăsească regiunea. A plecat la Lahore, capitala provinciei Punjab, ca să vândă fructe cu o cărucioară. Dar, într-o dimineață, s-a întors în sat într-o stare îngrozitoare. Se pare că e numai piele și os și că trebuie să meargă cu baston, ca un bătrân. Stă în pat cea mai mare parte a timpului și n-are putere nici măcar să se ducă în bazar.

Câteva zile mai târziu, îmi telefonează Zubieda. E isterică. Urlă în telefon. Înțeleg că Murtaza a murit. Nu mă așteptam să dispară atât de repede. Iau imediat autobuzul împreună cu Adil spre satul meu. Când ajung, familia este deja adunată. Tata trebuie să fie îngropat chiar în acea zi, conform tradiției noastre musulmane. Surorile, verișoarele, unchii și mătușile mele, prietenii și vecinii plâng și se tânguiesc. Zubieda își smulge părul și-și rupe vâlul.

Zeba îmi povestește ultimele momente de viață ale tatălui meu. În acea dimineață, tata i-a zis Zubiedei:

— O să mor, vreau să cer iertare întregii familii.

Mama mea vitregă a fost cuprinsă de panică. L-a sunat pe fratele meu Salim în Afganistan. Lucrează tot acolo, pe un șantier din Kandahar. Vocea lui era îndepărtată și nu se auzea bine. Când a aflat ce dorea tata, fratele meu a răspuns:

— Nu vreau să te iert, tată, ai făcut prea mult rău. Ai distrus viața surorilor mele, a mamei mele, a tuturor.

Murtaza l-a implorat:

— Te rog, fiule, trebuie să vii, sunt pe moarte!

Salim a închis. După aceea, tata a cerut mâncare. Zubieda i-a adus pui, pe care îl tăiasse în bucăți mici de tot. Tata a luat câteva înghițituri și a împins farfuria într-o parte. Apoi a închis ochii și a murit.

Trupul lui neînsuflețit odihnește în curte pe un pat din frânghii împletite. Frații mei l-au spălat și l-au înfășurat într-un giulgiu alb. Doar capul îi e descoperit. Am un șoc când văd fața lui Murtaza, i-au dispărut deja trăsăturile familiare. Doar bărbații vor merge la cimitir, femeile n-au dreptul să asiste la funeralii, ele rămân la distanță. Procesiunea

bărbaților se pornește, ducând pe brațe patul în care se află trupul neînsuflețit. Toți merg în tăcere.

Cadavrul înfășurat în cearșaf alb este coborât într-un mormânt. Cioclul îl acoperă cu pământ până formează o ridicătură rotunjită în care înfige o stelă de piatră. Mullahul din cartier, cel care mi-a oficiat căsătoria, rostește rugăciunea morților cu fața spre Mecca, împreună cu bărbații prezenți. S-a terminat. Procesiunea se îndreaptă în tăcere spre casă.

În ziua aceea, am plâns mult împreună cu surorile mele. Chiar dacă Murtaza ne făcuse viața grea, era tatăl nostru. Mă gândesc și la mama, îmi imaginez uneori că e încă în viață, deși îmi vine greu să mă conving de asta. Tata a luat secretul cu el în mormânt. Acum, nu mai am părinți. Sunt orfană. Mi-a rămas doar Salim.

Fratele meu trebuie să sosească din Afganistan curând. Când Zubieda i-a adus la cunoștință moartea lui tata, și-a lăsat imediat munca și a pornit la drum. Călătoria de la Kandahar durează două zile. Ca să ajungă în Pakistan, fratele meu e nevoit să treacă frontiera în Chaman, o zonă populată de talibani și contrabandiști, apoi să ajungă în marele oraș Quetta și, a doua zi, la Multan. Când Salim sosește în sfârșit acasă, plin de praf și frânt de oboseală, mama mea vitregă devine isterică. Se

aruncă asupra lui, îl lovește cu pumnii, îl acuză, cu mâna ridicată spre cer:

— Din vina ta a murit tatăl tău, tu i-ai dat lovitura de grație pentru că n-ai vrut să-l ierți! L-ai făcut să moară de durere!

Fratele meu regretă, încearcă s-o liniștească. Îi promite Zubiedei să plătească el cheltuielile cu înmormântarea. Dar mama mea vitregă nu se calmează. Îl consideră vinovat pentru nenorocirea ei. Iar aceasta e mare: este singură acum, nu mai are soț. Fiii ei vor fi obligați să se ocupe de ea.

După câteva zile, mă întorc în satul lui Adil. Mă simt atât de îngreunată din cauza sarcinii, încât abia pot să mă deplasez. Într-o seară, întinsă pe un *charpoi*, simt mișcări bruște în pântece. Durerea e din ce în ce mai puternică, am lacrimi în ochi. Bebelușul își anunță venirea pe lume. Rubina se duce s-o anunțe pe *dai*. Spre deosebire de data trecută, contracțiile durează doar câteva ore. *Dai* mă apasă pe pântece și gata. Cea de-a doua fiică a mea vede lumina zilei.

O voi numi Fizza. De data asta, eu aleg numele. Oricum, Adil nu vrea nici măcar s-o vadă. Mi-a spus în mod repetat că această fată e numai a mea. Nu vrea să audă de ea. Epuizată de naștere, îmi vine să plâng în hohote. Îl întreb pe Dumnezeu:

— Ce-ai făcut din mine? Nu mai am tată, nici mamă și încă nu am niciun fiu. De ce sunt pedepsită astfel? Ce rău am făcut?